

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, a žalované: **JUDr. Ivanka Pavlíková, soudkyně Městského soudu v Praze**, na ochranu před nezákonným zásahem, o podání žalobce označeném jako kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. května 2023 č. j. 9 A 56/2023-11 takto:

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) v průběhu dubna 2023 přibližně čtyři sta podání, která označil jako žaloby proti nezákonnému zásahu. „Zásahů“ se dle tvrzení žalobce dopustili různí soudci působící u soudů napříč celým státem. Soudci svým rozhodováním podle žalobce zasáhli do jeho osobnostních práv, zhoršili mu tím zdravotní stav, proto se žalobce domáhal, aby soud výrokem deklaroval nezákonnost jejich „zásahů“. Současně se žalobce domáhal náhrady způsobené škody.

[2] Městský soud žaloby proti soudcům odmítl (proti žalované soudkyni konkrétně v návětí uvedeným usnesením), s tím, že projednání žalob spadá do pravomoci soudů rozhodujících v občanském soudním řízení. V usneseních poučil žalobce o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu (§ 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl usnesení kasačními stížnostmi, neboť mu jimi byla dle jeho tvrzení odepřena ochrana práv. Městský soud si dle stěžovatele ani neujasnil otázku místní příslušnosti podle bydliště žalovaných soudců.

[4] Nejvyšší správní soud podání stěžovatele evidované pod výše uvedenou spisovou značkou posoudil a dospěl k závěru, že jde o zjevně obstrukční podání, a tedy o zjevné zneužití práva podat kasační stížnost.

[5] Stěžovatel, přestože uvádí, že má vysokoškolské právnické vzdělání, se dlouhodobě na soudy obrací s množstvím podání, která nedávají smysl, mají formální i obsahové vady apod. Stěžovatel typicky podává správním soudům návrhy zjevně neprojednatelné či zjevně nedůvodné. V polovině července 2023 je v evidenci Nejvyššího správního soudu vedeno již téměř 860 spisů. Všechny tyto návrhy podal v posledních pěti letech (nejstarší věc eviduje Nejvyšší správní soud k lednu 2018). Tuto zjevně kverulační aktivitu razantně zesílil v poslední době (zejména v červnu 2023), neboť na podání stovek žalob, které odmítl městský soud, navázal tím, že proti usnesením městského soudu podal bezmála čtyři sta kasačních stížností.

[6] Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, sama o sobě neznámá, že by se jeho návrhy neměl Nejvyšší správní soud zabývat věcně. Rozhodující pro kvalifikaci podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost vedených sporů, a opakování obdobných či zcela identických argumentů. Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz rozhodnutí ze dne 13. listopadu 2012 ve věci *Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku*, stížnost č. 980/12 a 28385/12, §§ 14 až 17, shodně již rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 15. října 1987 ve věci *M. proti Spojenému království*, stížnost č. 13284/87).

[7] Ustanovení čl. 36 Listiny základních práv a svobod zaručuje právo na soudní ochranu. Stěžovatelovo extrémní jednání však již nelze považovat za výkon tohoto práva. Stěžovatel je veden snahou vést „spor pro spor“, nikoli snahou o ochranu svých práv. Jeho úkony vůči soudu představují jen jednu z mnoha podob zneužití práva. Jde o návrhy nepřipustné, které nepoživají právní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2022, č. j. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS, body 14 a 15, s citací starší judikatury).

[8] Nejvyšší správní soud v tomto řízení nevydával žádné výzvy k odstranění vad podání, k zaplacení soudního poplatku apod. Vydávání takovýchto výzev by představovalo nadbytečné prodlužování procesu bez jakéhokoli smyslu. Zatěžovat řízení dalšími usneseními, např. o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce, k zaplacení soudního poplatku apod., by představovalo jen rozmnožování zbytečných procedur, bez možnosti dospět k jinému závěru, než že obsahově nejde o vážně míněnou kasační stížnost, nýbrž o kverulační či obstrukční podání, a že tedy jde o podání nepřipustné.

[9] Uvedené dokládá i standardní postup v řízeních sp. zn. 6 As 90/2023 a 6 As 100/2023, v nichž byla – přes pochybnost, zda jde o vážně míněné kasační stížnosti – z procesní opatrnosti vydána usnesení, kterými stěžovatel nebyl osvobozen od soudního poplatku pro zjevnou neúspěšnost „kasační stížnosti“ a byl vyzván k jeho úhradě. Stěžovatel soudní poplatek na výzvy neuhradil. Tato skutečnost utvrzuje Nejvyšší správní soud v závěru, že tyto výzvy neplní žádný účel (ostatně stěžovatel by jen za poslední sadu podání musel zaplatit poplatky bezmála 2 miliony korun), proto je bezúčelné jejich opakované vydávání v jiných řízeních. Ze stejných důvodů Nejvyšší správní soud nevyrozumívá ani

pokračování

osoby, které stěžovatel označil jako „žalované“ [jak již vysvětlil městský soud, soudce při své rozhodovací činnosti nemůže být správním orgánem podle § 4 odst. 1 s. ř. s.].

[10] Nejvyšší správní soud shrnuje, že podání není možno považovat za vážně míněnou kasační stížnost. Případná budoucí podání stejného nebo obdobného obsahu proto mohou být založena do spisu bez jakéhokoli dalšího procesního úkonu (jak již Nejvyšší správní soud uvedl již v usnesení ze dne 9. června 2023 č. j. 6 As 90/2023-12, nebo ze dne 12. června 2023 č. j. 6 As 100/2023-6).

[11] Nejvyšší správní soud proto i toto konkrétní podání stěžovatele odmítl pro nepřípustnost, neboť jím zjevně zneužil právo podat kasační stížnost [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje výjimečnost tohoto řešení, které je však opodstatněno výjimečností stěžovatelova jednání (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. listopadu 2014, č. j. 10 As 226/2014-16). Zároveň Nejvyšší správní soud uvádí, že obdobně ve vztahu k podáním stěžovatele přistupovaly i další senáty tohoto soudu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. června 2023 č. j. 8 As 97/2023-17, ze dne 27. června 2023 č. j. 8 As 96/2023-13, nebo ze dne 4. července 2023 č. j. 10 As 140/2023-9).

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu